

Η ομιλία του Σεβ.Μητροπολίτου Βεροίας κ.Παντελεήμονος στην Θεία Λειτουργία:

«Ὡςπερ οὐρανός ἄστροις καταυγάζεται καὶ ὠραῖζεται τοῦ Προδρό-μου σήμερον ἡ Ἐκκλησία ταῖς θείαις χάρισιν», ψάλλει σήμερα πανηγυρικά ὁ ἱερός ὑμνογράφος πρὸς τιμὴν τοῦ ἑορταζομένου ἁγίου ἐνδόξου τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ ὑπερτέρου τῶν προφητῶν καὶ μείζονος ἐν γεννητοῖς γυναικῶν.

Διότι ὄντως οὐρανός ἡ Ἐκκλησία, οὐρανός εἰς τὸν ὁποῖο λάμπει ὁ νοητός ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὅντως οὐρανός, εἰς τὸν ὁποῖο ὁμως λάμπουν καὶ ὡς ἀστέρες φαεινοὶ οἱ ἅγιοι τῆς, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι κατέστησαν τὸν ἑαυτοῦς δοχεῖο καθαρὸ, ὥστε νὰ ἐνοικήσει μέσα τους τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀκτινοβολεῖ δι' αὐτῶν· ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν φῶς ἐκ τοῦ φωτός τοῦ Κυρίου καὶ ἀντανακλοῦν καὶ αὐτοὶ τὸ φῶς τῆς θείας Χάριτος· ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος ἦταν τέτοια στή ζωὴ τους, ὥστε νὰ λάμπει τὸ φῶς τους καὶ νὰ φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους· ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μέ τὴν πολιτεία τους ἔγιναν λύχνοι ἐπὶ τὴν λυχνίαν τῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγοῦν πρὸς τὸν Θεό.

Ἕνας τέτοιος παμφαῆς λύχνος ἦλθε στὸν κόσμο σήμερα γιὰ νὰ φω-τίσει «τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου» καὶ νὰ προετοιμάσει τοὺς ἀνθρώπους, ὁ τίμιος Πρόδρομος. Ἦλθε «ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός». Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ ἀποστολὴ του στὸν κόσμο τελείωσε, ὅταν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ «ἐλάμψε τῷ κόσμῳ», ἐκεῖνος δὲν ἔσβυσε, ἀλλὰ μετετέθη ἀπὸ τῆ γῆ στὸν οὐρανό, ἔγινε ἀπὸ παμφαῆς λύχνος ἀστήρ φαεινός πού συνεχίζει νὰ καταυγάζει τὸ νοητὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας, νὰ καταυγάζει τὸν κόσμο καὶ νὰ ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους πού θέλουν νὰ τὸ δοῦν στὸ ἀληθινὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ δὲν καταυγάζει μόνο τὸ φῶς τῆς θείας Χάριτος διὰ τοῦ τιμίου Προδρόμου τὴν Ἐκκλησία ἀλλὰ καὶ τὴν ὠραῖζει, τὴν κοσμεῖ καὶ κάνει νὰ φαίνεται ὠραία, ὅπως στὴν πραγματικότητα εἶναι, διότι εἶναι «φῶς ἱλαρὸν ἁγίας δόξης», τὸ φῶς πού ἀκτινοβολεῖ ὁ τίμιος Πρόδρομος. Δὲν εἶναι φῶς ψεύτικο πού τυφλώνει τὰ μάτια, ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ διακρίνουν καθαρὰ. Δὲν εἶναι φῶς πού ἐνοχλεῖ καὶ εἶναι δυσάρεστο, ἀλλὰ φῶς πού ἀναζωογονεῖ καὶ χαροποιεῖ ὅσους τὸ βλέπουν καὶ τὸ αἰσθάνονται.

Ὅμως σήμερα ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία καταυγάζεται, ἀδελφοί μου, καὶ ἀπὸ τὸ φῶς ἄλλων ἀστέρων, μικροτέρων σὲ λάμψη ἀπὸ αὐτὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ἀλλὰ μέ φῶς ἐξίσου ἱλαρό, γιατί καὶ τὸ δικό τους φῶς εἶναι φῶς τῆς θείας Χάριτος, τοῦ ὁποίου τίς ἀκτῖνες δέ-χθηκαν κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴ τους καὶ τὸ ὁποῖο ἀπολαμβάνουν τώρα στὴν πληρότητά του στὸν οὐρανό.

Οἱ ἀστέρες αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι καταυγάζουν τὸ στερέωμα τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καὶ τὸ φαιδρύνουν ἰδιαίτερος σήμερα, ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Γενεσίου τοῦ τιμίου Προδρόμου, εἶναι οἱ ὅσιοι καὶ θεοφόροι πατέρες, οἱ ἐν τῇ Σκῆττει τῆς Βεροίας ἀσκητικῶς διαλάψαντες, τῶν ὁποίων τῇ Σύναξι ἑορτάζει ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία καὶ ἰδιαίτερος ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βεροίας.

Εἶναι αὐτοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀκολούθησαν τὰ ἴχνη τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἐλκύσθησαν ἀπὸ τὴ γλυκύτητα τῆς ἐρήμου, διότι «τοῖς ἐρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστὶ, θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένη», καὶ ἐγκαταλείποντας τὰ τερπνὰ καὶ ἡδέα τοῦ κόσμου, ἀφιέρωσαν τὴ ζωὴ τους στὸ μόνο ἐφετόν. Εἶναι αὐτοὶ πού ζήλωσαν τὴν ἀσκητικὴ ζωὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου, πού γοητεύθησαν ἀπὸ τὴν καθαρικὴ δύναμη τῆς νηστείας, τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς προσευχῆς, πού αἰσθάνθηκαν στὴν ψυχὴ τους τὴ γλυκύτητα τῆς θείας παρηγορίας μέσα στὴν ἀπαράκλητη μόνωση τῶν λοχμῶν τοῦ Ἀλιάκμονος, πού ἐνίωσαν νὰ καταυγάζει τὴν ψυχὴ ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα τους τὸ ἄκτιστο φῶς τῆς θείας Χάριτος.

Ἀνάμεσά τους ἀστέρες φαεινοὶ ὁ πολιοῦχος τῆς Βεροίας ἅγιος Ἀντώ- νιος ὁ νέος, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, καὶ οἱ ἀδελφοί του, ἅγιοι Θεοδόσιος καὶ Μακάριος, ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Μετεωρίτης, ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ ἐν Ὀλύμπῳ, ὁ ἅγιος Νικάνορας τῆς Ζάβορδας, ὁ ὅσιος Θεοφάνης, ὁ πολιοῦχος τῆς Ναούσης, ὁ ὅσιος Θεωνᾶς, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, καὶ τόσοι ἄλλοι γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι στοὺς ἀνθρώπους, πού ἁγίασαν διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ ἔλαμψαν διὰ τῆς θείας Χάριτος, ὥστε νὰ φωτίζουν καὶ νὰ ὠραῖζουν καὶ αὐτοὶ τὸν οὐρανὸ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας.

Καὶ εἶναι ἀγαθὴ συγκυρία ὅτι ἡ μοναχικὴ Σύναξι τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως πραγματοποιεῖται

κατά τήν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ τιμίου Προδρόμου καί πάντων τῶν ἐν ἀσκήσει διαλαμπάντων καί τῷ Θεῷ εὐαρεστησάντων ἐν τῇ Σκήτει Βεροίας.

Εὐχομαι, λοιπόν, ἀδελφοί μου, τό φῶς τῆς θείας Χάριτος, τό ὁποῖο διά τοῦ τιμίου Προδρόμου καί τῶν ἑορταζομένων ἁγίων καταλάμπει τήν Ἐκκλησία, νά φωτίσει διά τῶν εὐχῶν τους καί τίς ψυχές μας πρός ὠφέλεια πνευματική, ἀλλά καί νά καταυγάξει καί τή ζωή μας, ὥστε νά ἀξιοθοῦμε διά τοῦ προσωπικοῦ μας ἀγῶνος νά βαδίσουμε καί ἐμεῖς μέχρι τέλους τῆ στενῆ ἀλλά μακαρία ὁδó τῆς μοναχικῆς πολιτείας, τήν ὁδó τῆς ταπεινώσεως, τῆς μετανοίας, τῆς προσευχῆς καί τῆς καθάρσεως, γιά νά ἀξιοθοῦμε νά αἰσθανθοῦμε τό φῶς τῆς θείας Χάριτος νά φωτίζει τήν ψυχή μας, ὥστε στό μέτρο τῶν ἀσθενῶν μας δυνάμεων νά γίνουμε καί ἐμεῖς φῶς Χριστοῦ, φῶς πού θά φωτίζει καί τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς «φῶς μέν μοναχοῖς ἄγγελοι, φῶς δέ πάντων ἀνθρώπων μοναχική πολιτεία». Θά ἠθελα ἀπό καρδίας καί ἐν εὐγνωμοσύνῃ πολλῇ νά χαιρετίσω τήν ἔλευση τῶν Σεβασμιωτάτων ἁγίων Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν τά πολλαπλά τους καθήκοντα καί βρίσκονται σήμερα μαζί μας.

Νά εὐχαριστήσω τοὺς Καθηγουμένους, τίς Γερόντισσες, ὅλους τοὺς ἀδελφούς καί ὅλες τίς ἀδελφές πού ἦλθαν σήμερα ἀφενός νά συμπανηγυρίσουμε, ἀφετέρου νά συμπνευματισθοῦμε γύρω ἀπό τίς προσωπικότητες ἐκεῖνες τῶν νεωτέρων ὁσίων πατέρων πού καί ἐκεῖνοι λάμπουν στό στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καλῶς ἦρθατε, λοιπόν, καί εὐχομαι ἡ θεία Χάρις καί οἱ εὐχές ὅλων τῶν πατέρων νά μᾶς φωτίζουν καί νά μᾶς κατευθύνουν. Ἀμήν.

Ἡ ομιλία του Σεβ.Μητροπολίτου Βεροίας κ.Παντελεήμονος στην Μοναχική Σύναξη.

«Οὐ πάντες χωροῦσιν τόν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται ... ὁ δυ- νάμενος χωρεῖν χωρεῖτω» (Ματθ. 19.11-12).

Ἀπό ἐτῶν ἡ Ἱερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας εἶχε ἐντάξει στό πρόγραμμα τῶν Παυλείων τή διοργάνωση Μοναχικῶν Συνάξεων μέ τή συμμετοχή μοναχῶν καί μοναζουσῶν ἀπό πολλές Ἱερές Μονές ὡς εὐκαιρία συμπνευματισμοῦ καί ἐπιστηρίξεως στόν κοινό πνευματικό ἀγῶνα τόν ὁποῖο διεξάγουμε.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καί οἱ πρεσβεῖες τοῦ ἁγίου ἐνδόξου πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, μᾶς ἀξίωσαν νά συμπεριλάβουμε στό πρόγραμμα τῶν ΚΓ΄ Παυλείων τήν ἑβδομη μοναχική Σύναξη, ἡ ὁποία καί πραγματοποιεῖται σήμερα, κατά τήν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Γενεσίου, τοῦ καθηγητοῦ τῶν μοναζόντων, ἁγίου ἐνδόξου Τιμίου Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, στήν Ἱερά Μο- νή τῆς Παναγίας Δοβρά καί στόν ἱερό ναό τοῦ Ἁγίου Λουκά, ἀρχιε- πισκόπου Συμφερουπόλεως, τοῦ ἱατροῦ καί θαυματουργοῦ, στόν ὁποῖο ἦταν ἀφιερωμένη ἡ Στ Μοναχική μας Σύναξη.

Ἀποτελεῖ μεγάλη χαρά καί τιμή γιά τήν Ἱερά Μητρόπολή μας ἡ παρουσία, μέ τήν εὐλογία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν καί τῶν καθηγουμένων τους, τόσων μοναχῶν καί μοναζουσῶν στή Μοναχική αὐτή Σύναξη, καί ἰδιαίτερος ἡ παρουσία προσφιλῶν Σεβασμιωτάτων ἀδελφῶν Ἀρχιερέων καί σεβαστῶν Καθηγουμένων, οἱ ὁποῖοι εἴτε ὡς εἰσηγητές εἴτε ὡς συμμετέχοντες στή συζήτηση θά καταθέσουν τήν προσωπική τους μαρτυρία καί ἐμπειρία στή Σύναξή μας.

Τό θέμα τῆς σημερινῆς Μοναχικῆς μας Συνάξεως εἶναι «Σύγχρονα μοναχικά πρότυπα». Ἐπιλέξαμε τό θέμα αὐτό ἀντί ἄλλου, γιατί κατά τό τρέχον ἔτος κυκλοφόρησε ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολή μας μέ τήν εὐγενῆ συνδρομή τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης Μονῆς Βατοπεδίου, ἓνας τόμος μέ τόν τίτλο «Σύγχρονες ὁσιακές μορφές».

Ὁ τόμος περιλαμβάνει τίς εἰσηγήσεις καί τίς ὁμιλίες ἐνός κύκλου Ἑσπερίδων, τίς ὁποῖες τά προηγούμενα χρόνια διοργάνωσε καί πραγματοποίησε στό πλαίσιο τῶν Παυλείων ἡ Ἱερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας ὑπό τόν τίτλο: «Σύγχρονες μορφές τῆς Ἐκκλησίας», καί οἱ ὁποῖες ἦταν ἀφιερωμένες σέ Γέροντες πού ἐζησαν στήν ἐποχή μας, τοὺς ὁποίους πολλοί ἀπό ἐμᾶς γνωρίσαμε καί συναντήσαμε, καί οἱ ὁποῖοι σφράγισαν μέ ποικίλους τρόπους ὄχι μόνο τή ζωή μας ἀλλά καί τή μοναχική ζωή στόν 20ο αἰῶνα.

Μεταξύ αὐτῶν καί οἱ ἱερές μορφές τῶν πρόσφατα ἀγιοκαταταγέντων ἀπό τήν Ἁγία καί Ἱερὰ Σύνοδο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁσίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου καί ὁσίου Πορφυρίου τοῦ Κausοκαλυβίτου, ἀλλά καί ἄλλων οἱ ὅποιοι στή συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας θεωροῦνται ἤδη ἅγιοι. Θεωρήσαμε, λοιπόν, ὅτι θά ἦταν ὠφέλιμο γιά ὅλους μας μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐκδόσεως νά ἀναθεωρήσουμε καί ἐμεῖς «τήν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς» τους, τῆς πνευματικῆς πορείας τους, τῶν ἀσκητικῶν τους παλαισμάτων καί τῶν ἀρετῶν τους καί νά παραδειγματισθοῦμε ἀπό αὐτούς, «τούς καλῶς ἀθλήσαντας καί τελειωθέντας» ὁσίους πατέρες, τῶν ὁποίων ἡ πορεία καί ἡ πολιτεία εἶναι ἐφαρμοσμένο τό Εὐαγγέλιο, τό ὁποῖο καί ἐμεῖς ὡς μοναχοί καί ὡς κληρικοί καλούμεθα νά ἀκολουθήσουμε.

Ὁδηγοί μας στήν προσπάθεια αὕτη θά εἶναι οἱ εἰσηγητές μας, τούς ὁποίους καί θά ἤθελα νά εὐχαριστήσω ἀπό καρδίας γιά τήν ἀγάπη καί τήν προθυμία μέ τήν ὁποία ἀνταποκρίθηκαν στήν πρόσκληση τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως νά μιλήσουν στήν Ζ΄ Μοναχική Σύναξή μας γιά τούς Γέροντες τούς ὁποίους ἐκεῖνοι γνώρισαν καί μέ τούς ὁποίους συνεδέθησαν πνευματικά, μεταφέροντας ἔτσι τό μήνυμα τῆς δικῆς τους ἀγιασμένης βιοτῆς σέ ὅλους ἐμᾶς οἱ ὅποιοι «τρέχομεν τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα», ἐπικαλούμενοι καί τή δική τους εὐχή.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ νά εὐχαριστήσω πρῶτον τόν προεδρεύοντα, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λεμεσοῦ κύριο Ἀθανάσιο, ὁ ὁποῖος, ἂν καί δέν εἶναι εἰσηγητής, θά μᾶς κάνει κοινωνούς τῶν πνευματικῶν ἐμπειριῶν ἀπό τή σχέση του μέ τόν ὅσιο Παῖσιο. Νά εὐχαριστήσω στή συνέχεια τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σισανίου καί Σιατίστης κύριο Παῦλο, ὁ ὁποῖος θά καταθέσει τή δική του μαρτυρία ἀπό τόν πνευματικό του σύνδεσμο μέ τόν Γέροντα Ἰάκωβο Τσαλίκη.

Νά ἐκφράσω ἀκόμη τίς εὐχαριστίες μου στόν Πανοσιολογιώτατο Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης Μονῆς Βατοπεδίου, ἀρχιμανδρίτη πατέρα Ἐφραίμ, τόσο γιά τή συμβολή του στήν ἐκδοση τοῦ Τόμου «Σύγχρονες ὁσιακές μορφές», πού ἀποτελεῖ καί τό ἀντικείμενο τῆς σημερινῆς Ζ΄ Μοναχικῆς Συνάξεως, ὅσο καί γιά ὅσα θά μοιρασθεῖ μαζί μας γιά τήν πνευματική ρίζα, τόν «παπποῦ», ὅπως λέει ὁ ἴδιος, τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος τῆς Μονῆς Βατοπεδίου, τόν Γέροντα Ἰωσήφ τόν Ἡσυχαστή, ἀλλά καί στήν Ὀσιωτάτη Καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μικροκάστρου, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σισανίου καί Σιατίστης, ἡ ὁποία θά μᾶς μιλήσει γιά τή σημασία πού ἔχει ἡ ζωή καί οἱ ἐμπειρίες τῶν συγχρόνων αὐτῶν ὁσίων Γερόντων καί γιά τόν καθημερινό ἀγῶνα τῶν σημερινῶν μοναχῶν καί μοναζουσῶν καί τή δική τους πνευματική πορεία.

Ἄφησα τελευταῖο τόν πρῶτο ὁμιλητή μας καί ἐπιμελητή τοῦ τόμου, τόν Πανοσιολογιώτατο ἀρχιμανδρίτη τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου π. Χρυσόστομο Παπαδάκη, ὁ ὁποῖος θά μᾶς μιλήσει γιά τίς ἐμπειρίες πού ἀποκόμισε ἀναστρεφόμενος μέ τίς ὁσιακές μορφές, ὅπως παρουσιάζονται μέσα ἀπό τίς εἰσηγήσεις τοῦ τόμου πού ἐπιμελήθηκε.

Γιατί μέσα ἀπό τίς εἰσηγήσεις, μέσα ἀπό τά περιστατικά τῶν ὁσίων Γερόντων, τῶν συγχρόνων αὐτῶν μορφῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀποκαλύπτεται καί σέ μᾶς, πού δέν ἔχουμε τίς δικές τους πνευματικές ἐμπειρίες, τό μεγαλεῖο καί συγχρόνως ἡ ἀπλότητα τῆς ἀγιότητος. Ἀποκαλύπτεται τό βάθος τῆς ταπεινώσεως καί τό ὕψος τῆς ἀρετῆς τους πού μέ τόση ἐπιμέλεια ἔκρυβαν, γιατί «ἀρετή ἀποκαλυπτομένη, μοιχεία παρά τῷ Θεῷ γνωρίζεται», ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστός Γέροντάς μου, ὁ Γέροντας Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης.

Καί ὅταν κάποιες φορές ἐπέτρεπαν καί σέ ἐμᾶς νά διακρίνουμε γιά λίγο, «ὡς ἐν ἐσόπτρῳ καί ἐν αἰνίγματι», κάποιες ἀπό τίς οὐράνιες θεωρίες καί τίς θεῖες ἀποκαλύψεις μέ τίς ὁποῖες ἐκεῖνοι ζοῦσαν καθημερινά, τό ἔκαναν πάντοτε γιά νά μᾶς στηρίξουν καί νά μᾶς ἐνισχύσουν στόν προσωπικό μας ἀγῶνα, ὅπως τούς ἐνίσχυαν καί ἐκείνους οἱ ἅγιοι.

Ἦμουν ἀκόμη λαϊκός, ὅταν βρέθηκα στήν πανηγύρη τῶν ὁσίων Πατέρων στή Μικρά Ἁγία Ἄννα. Εἶχα ἀκούσει πολλά γιά τόν ὅσιο Διονύσιο τόν ρήτορα καί τόν ὅσιο Μητροφάνη, γιά τά θαύματά τους καί τήν εὐωδία τους, καί ἤμουν κάπως ἀπογοητευμένος, γιατί δέν εἶχα αἰσθανθεῖ κάτι ἀπό αὐτά.

Τήν ἐπομένη τῆς πανηγύρεως μέ ἔστειλαν νά σκουπίσω τόν ναό στό σπήλαιο τῶν Ὁσίων. Ἀπορροφήθηκα ἐκεῖ καί δέν ἐπέστρεψα στήν Καλύβη γιά τήν τράπεζα, ὥστε ἀναγκάστηκε ὁ μακαριστός Γέροντας νά ἔλθει μέχρι τό σπήλαιο γιά νά δεῖ τί συμβαίνει. Ὅταν τόν εἶδα καί τοῦ ἐξέφρασα καί πάλι τήν ἀπογοήτευσή μου, στάθηκε στόν μικρό πρόναο καί ἄρχισε νά μοῦ μιᾷ γιά τούς Ἁγίους, γιά τή μοναχική ζωή, γιά τήν καθαρότητα τῆς ψυχῆς.

Καί καθώς μοῦ μιλοῦσε, αἰσθάνθηκα μιὰ ἄρρητη εὐωδία νά ἔρχεται ἀπό τόν χώρο ὅπου βρισκόταν ὁ νιπτήρας τῶν Ὁσίων, μιὰ εὐωδία πού δέν μπορούσα νά παρομοιάσω μέ καμία ἄλλη. Διέκοψα τόν Γέροντα ἐκπληκτός καί τόν ρώτησα: «Γέροντα, αἰσθάνεσθε καί σεῖς αὐτή τήν εὐωδία;» — «Ἐμεῖς, παιδί μου», μοῦ εἶπε, «ζοῦμε μέσα σ' αὐτή τήν εὐωδία».

Πῶς νά μήν περιγράφει ὕστερα μέ τόσο συγκλονιστική ἐνάργεια ὁ Γέροντας Γεράσιμος στήν Ἱερά Παράκληση τῶν Ὁσίων Πατέρων αὐτή τήν θεία εὐωδία, γράφοντας: «ὁσμήν μυρεψικήν ἀποπνέει τῆς ἀσκήσεως ὑμῶν ἡ παλαιίστρα».

Καί δέν αἰσθανόταν ἀπλῶς τήν εὐωδία τους ὁ Γέροντας, τούς ἔβλεπε συχνά στόν ναό τους, ἰδιαίτέρως κατά τήν πανήγυρή τους, ὅπως ἔλεγε μέ πολλή ταπείνωση, σάν νά μήν τούς ἔβλεπε ὁ ἴδιος: «Ἐδῶ ἦταν οἱ Ἅγιοι καί ἦταν χαρούμενοι καί μᾶς εὐλογοῦσαν».

— «Ποῦ ἐδῶ, Γέροντα», ρωτοῦσαν οἱ πατέρες. — «Νά ἐδῶ. Εἶναι μαζί μας, μᾶς συνοδεύουν, μᾶς εὐλογοῦν».

Καί δέν ἦταν οἱ μόνοι Ἅγιοι, οἱ ὅσοι Διονύσιος ὁ ρήτορας καί Μη-τροφάνης, πού ἔβλεπε ὁ μακαριστός Γέροντας Γεράσιμος. Ζοῦσε μέσα στήν κοινωνία τῶν Ἀγίων. Μέ αὐτούς συνομιλοῦσε, αὐτούς συναναστρεφόταν καθημερινά. Ἐκείνους εἶχε ἐνώπιόν του, ὅταν συνέθετε τίς Ἀκολουθίες τους. Ἐκείνους, στίς ὥρες τῆς προσευχῆς καί τῆς μονώσεως γιά νά τόν συντροφεύουν καί νά τόν ἐνισχύουν ἀπό τά πρῶτα χρόνια τῆς μοναχικῆς του ζωῆς, μέ πρῶτο τόν τίμιο Πρόδρομο, πού ὅπως μαρτυροῦσε ὁ γέρο-Ἐφραίμ ὁ Ταλαίπωρος, τόν εἶχε δεῖ ἔξω ἀπό τήν Κα-λύβη τοῦ Γέροντα Γερασίμου, ὅταν νέο ἀκόμη τόν εἶχε ἀφήσει μόνο του ὁ Γέροντάς του καί εἶχε φύγει. Καί ὅταν τόν ρώτησε ὁ γέρο-Ἐφραίμ τί θέλει ἐκεῖ, ὁ τίμιος Πρόδρομος τοῦ ἀπάντησε ὅτι «προσέχει τό καλογέρι του πού ἀσκητεῖ μόνο του μέσα στό Κελλί», ἀλλά καί τήν Κυρία Θεοτόκο, γιά τήν ὁποία εἶχε πεῖ στήν ἀείμνηστη πλέον Γερόντισσα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργοεπηκόου στή Μάνδρα Ἀττικῆς, κατά τά θυρανοίξια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου: «Γερόντισσα, ἡ Παναγία ἦταν παρούσα στήν ἀγρυπνία καί ἦταν πολύ χαρούμενη γιά τόν ναό της. Ἦταν κοντά μας ἡ Παναγία, συμμετεῖχε, ἦταν δίπλα μας». Καί ὅταν ἐκπληκτες οἱ μοναχές τόν ρώτησαν ἂν τήν εἶδε, ὁ Γέροντας ἀπάντησε μέ σεμνότητα: «Ναί, Γε-ρόντισσα, ναί ἀδελφές μου, εἶναι ἀλήθεια. Τήν εἶδα ὑπερλάμπουσα, ἦταν μαζί μας ἡ Παναγία».

Ἔτσι ζοῦσαν ὅλοι αὐτοί οἱ σύγχρονοι Γέροντες γιά τούς ὁποίους θά ἀκούσουμε στή συνέχεια. Συμπορευόταν μέ τήν Παναγία, μέ τούς Ἁγίους, μέ τούς Ἀγγέλους, καί εἶχαν τήν εὐλογία νά τούς βλέπουν καί νά τούς ἀκοῦν νά τούς συμβουλεύουν καί νά τούς στηρίζουν, ὅπως ὁ μακαριστός Γέρων Φιλάρετος ὁ Κωνσταντινίτης, ὁ ὁποῖος ἀποφάσισε νά γίνει μοναχός μέ προσωπική παρέμβαση τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου.

Εἶχε μόλις ἐπιστέψει ἀπό τήν Ἀμερική καί πῆγε νά προσκυνήσει τόν τάφο τοῦ ἁγίου Δημητρίου στή Θεσσαλονίκη κατά τήν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς του, 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 1912, ἡμέρα ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλονίκης.

Τό βράδυ εἶδε τόν ἅγιο Δημήτριο στόν ὕπνο του καί τοῦ εἶπε. «Μήν πᾶς στό χωριό σου. Φύγε γιά τό Ἅγιο Ὄρος, νά γίνεις μοναχός». Καί ὁ Γέροντας ὑπάκουσε στήν προτροπή τοῦ Ἁγίου καί ἐγινε μοναχός, ἐγινε ἡγούμενος, ἀλλά παρέμεινε πάντοτε πιστός στήν ἐντολή τοῦ Κυρίου «ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ διακονῶν». Γι' αὐτό καί ἀξιώθηκε μεγάλων πνευματικῶν δωρεῶν καί διακρίθηκε ἰδιαίτέρως γιά τό διορατικό του χάρισμα.

Ὅταν κάποτε τόν ἐπισκέφθηκε ὁ π. Πολύκαρπος Μαντζάρογλου, νέος κληρικός, ὁ Γέροντας Φιλάρετος, ἀφοῦ τόν δέχθηκε μέ πολύ καλωσύνη, ὅπως ἔκανε πάντοτε, τόν συμβούλευσε γιά πρόσωπα καί ζητήματα πού θά ἀντιμετώπιζε καί ἔπρεπε νά προσέξει κατά τή διακονία του στόν ἱερό ναό τῆς Παναγίας Φανερωμένης Θεσσαλονίκης.

Μαζί μέ τόν π. Πολύκαρπο εἶχε ἔρθει στό Ἅγιο Ὄρος καί ἓνας ἐπίτροπος τοῦ ναοῦ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νά ἐξομολογηθεῖ γιά πρώτη φορά στόν Γέροντα, καί ὁ Γέροντας τόν δέχθηκε μετά τόν π.

Πολύκαρπο.

Ὅταν τελείωσε τήν ἐξομολόγησή του ὁ ἐπίτροπος καί συνήντησε τόν π. Πολύκαρπο, τοῦ εἶπε: «Μά, καλά, π. Πολύκαρπε, ὅλα τά εἶπατε στόν Γέροντα γιά μένα; ὄχι μόνο τό ὄνομά μου γνώριζε ἀλλά καί ὅλη μου τή ζωή μέ κάθε λεπτομέρεια μοῦ εἶπε».

Καί τότε ὁ π. Πολύκαρπος τόν διαβεβαίωσε ὅτι ὄχι μόνο δέν εἶχε πεῖ ὅτιδήποτε γιά τή ζωή του, ἀλλά τό ἴδιο εἶχε συμβεῖ καί σέ ἐκεῖνον, καθὼς ὁ Γέροντας γνώριζε λεπτομέρειες γιά τό παρόν καί

τό μέλλον, τίς ὅποιες ὁ π. Πολύκαρπος δέν μπορούσε οὔτε νά φαντασθεῖ.
Δέν ἦταν ὅμως μόνο τό διορατικό καί τό προορατικό χάρισμα πού διέ- θετε ὁ μακαριστός
Γέροντας. Ἦταν καί τό χάρισμα νά λειτουργεῖ καί νά ὑπερίπταται ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης καί
ἀκόμη, κατά τό γῆρας του, ὅταν δυσκολευόταν νά ἀνέβει τά σκαλοπάτια, νά τόν διακονοῦν ἄγγελοι,
ὑποβαστάζοντάς τον, καί ἐκεῖνος νά τούς εὐχαριστεῖ.
Καί ἂν ὁ μακαριστός Γέροντας Φιλάρετος εὐχαριστοῦσε τούς ἀγγέλους, ἐμεῖς εἴμαστε εὐγνώμονες
σέ ἐκεῖνον καί σέ ὅλη τή χορεία τῶν συγχρόνων Γερόντων, καί ἰδιαίτερως σέ αὐτούς, στούς
ὁποίους μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεός νά ἀφιερῶσουμε τίς Ἑσπερίδες μας. Γιατί αὐτοί ἀποτελοῦν καί γιά μᾶς
στήριγμα, ἀποτελοῦν ἀπλανεῖς ὁδηγούς στήν πορεία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.
Θά ἤθελα, λοιπόν, νά εὐχαριστήσω γιά ἄλλη μία φορά ὅσους συ- νέβαλαν στήν ἔκδοση τοῦ Τόμου
«Σύγχρονες ὁσιακές μορφές», πού μᾶς προσφέρει τήν ἀφορμή αὐτῆς τῆς Μοναχικῆς Συνάξεως, καί
ἰδιαίτερως τόν πανοσιολογιώτατο ἀρχιμανδρίτη π. Πρόδρομο, ὁ ὁποῖος ἀπομαγνητοφώνησε πολλές
ἀπό τίς εἰσηγήσεις πού περιλαμβάνονται στόν Τόμο, καί βεβαίως ὅλους τούς προσφιλεῖς καί
ἐκλεκτούς ὁμιλητές μας οἱ ὁποῖοι θά μᾶς παρουσιάσουν στοιχεῖα ἀπό τή ζωή τῶν συγχρόνων αὐτῶν
Γερόντων, ἀνανεώνοντας ἔτσι καί τόν δικό μας ζῆλο νά ἀγωνιζόμαστε πνευματικά γιά νά
τηρήσουμε τίς ὑποσχέσεις πού δώσαμε κατά τήν ἡμέρα τῆς μοναχικῆς μας κουρᾶς καί νά
ἀξιωθοῦμε τῆς σωτηρίας μας.